

KONYÁRI MÓNIKA

Anyámnak kérem...

Adjatok hát!
Valami égi élesztőt adjatok!
Holnapot, szebbet dagasztok belőle,
mit csontsovány tenyerébe rakhatok.
Hadd süssek tegnapi kedvet, hitet,
besárgult jelent aranyra.
Belesütném, mint Isten a Napba,
a fényt, az életet.

Adjatok hát!
Valami kelesztőt, élet-kovácszt,
hogy újra lebbenjen, mint a pille-szoknya,
erőt, hogy izzadt lepedőit tisztára mossa,
s az égre teregesse átöblített hajnalát.

És ti Angyalok, várjatok még!
Csak dalolva gyertek! Örülni,
hogy újra gyermek, s ünneplő jókedvét
magára ölti, ragyog, énekel...
s tündöklő, mint a Nap.
Mint az Ég.

KONYÁRI MÓNIKA

Megszelídülve...

...mint napvitorládába befogott Napod,
úgy vagyok-
halvány, átsejlő
sugárnyi alkony.
Nem követellek,
kísérlek csak puhán,
mint szél után a szirom-rezdülés.
Vagy hajnali fák levelén
villanó bársony-harmat,
betakarlak,
tükrös fényt fonok köréd.
Már nem perzselek,
mint rég a szikra-szó,
felszálló pernyeként
sodródok csupán feléd.
Néha mögéd táncolok,
hogy árnyékkod legyek,
álmodba álmodom magam,
s gyöngyöket szórok a kékezüstre...
Mert csak szeretlek.
Engedőn,
megszelídülve...